

Sygn. akt II K 448/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora : Anny Murzynowskiej

po rozpoznaniu dnia 09 listopada 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

A. M. , syna K. i U. z d. S. , ur. (...) w miejscowości G.

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 30 stycznia 2012 roku w L. woj. (...) w celu użycia za autentyczne , przedłożyć w Urzędzie Skarbowym w L. oświadczenie dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków , które sfalszował podrabiając podpis małżonki M. M.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

2. w dniu 18 stycznia 2013 roku w L. woj. (...) w celu użycia za autentyczne , przedłożyć w Urzędzie Skarbowym w L. oświadczenie dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków , które sfalszował podrabiając podpis małżonki M. M.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

1. Oskarżonego A. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazuje go na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

2. Oskarżonego A. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazuje go na karę grzywny 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

3. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. M. karę łączną biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu A. M. karę łączną grzywny 200 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

4. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowód rzeczowych (k. 29) pod poz. 1 i 2 ;

5. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 470 zł (czterysta siedemdziesiąt złotych) w tym opłatę w kwocie 400 zł (czterysta złotych).

Sygn. akt II K 448/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2012 roku w L. woj. (...) oskarżony A. M. przyjechał do Urzędu Skarbowego w L. przy ul. (...) w celu złożenia oświadczenia dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków. Następnie oskarżony A. M. sfalszował to oświadczenie podpisując się na nim imieniem i nazwiskiem swojej małżonki M. M. , podrabiając jej podpis . Tak sfalszowane oświadczenia z dnia 30 stycznia 2012 r. dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków zostało następnie w celu użycia za autentyczne złożone tego dnia przez oskarżonego A. M. w Urzędzie Skarbowym w L..

W dniu 18 stycznia 2013 roku w L. woj. (...) oskarżony A. M. ponownie przyjechał do Urzędu Skarbowego w L. przy ul. (...) w celu złożenia oświadczenia dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków. Następnie oskarżony A. M. sfalszował to oświadczenie podpisując się na nim imieniem i nazwiskiem swojej małżonki M. M. podrabiając jej podpis . Tak sfalszowane oświadczenia z dnia 18 stycznia 2013 r. dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków zostało następnie w celu użycia za autentyczne złożone tego dnia przez oskarżonego A. M. w Urzędzie Skarbowym w L..

M. M. od początku roku 2012 roku pozostaje w konflikcie ze swoim mężem - oskarżonym A. M. i nie była przez niego informowana o fakcie złożenia przez niego w dniu 30 stycznia 2012 r. i w dniu 18 stycznia 2013 r. w Urzędzie Skarbowym w L. oświadczeń z dotyczących opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków na których oskarżony podrobił jej podpis.

A. M. ma ukończone 48 lat, jest żonaty , pracuje i osiąga dochód w wysokości 5300 zł , nie leczy się odwykowo ani psychiatrycznie, z informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 55) wynika iż nie był on karany .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonego A. M. (k. 23 i k. 67) , zeznań świadka : M. M. (k. 2-3 i k. 68) , oświadczenia (k. 6) , protokół pobrania materiału porównawczego (k. 16) , materiałów porównawczych (k. 17) , oświadczenia (k. 26-27) , wykazu dowodów rzeczowych (k. 30) i karty karnej (k. 55) .

A. M. stanął pod zarzutami iż :

1. w dniu 30 stycznia 2012 roku w L. woj. (...) w celu użycia za autentyczne , przedłożyć w Urzędzie Skarbowym w L. oświadczenie dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków , które sfalszował podrabiając podpis małżonki M. M. to jest popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k.
2. w dniu 18 stycznia 2013 roku w L. woj. (...) w celu użycia za autentyczne , przedłożyć w Urzędzie Skarbowym w L. oświadczenie dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków , które sfalszował podrabiając podpis małżonki M. M. to jest popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. .

Oskarżony A. M. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 23 i k. 67) . W postępowaniu przygotowawczym oskarżony A. M. odmówił składania wyjaśnień (k. 23) . Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony A. M. wyjaśnił z jakich powodu w dniu 30 stycznia 2012 r. i w dniu 18 stycznia 2013 r. na oświadczeniu dotyczącym opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków podrobił podpis swoje małżonki M. M. a następnie w celu użycia za autentyczne złożył te dokumenty w Urzędzie Skarbowym w L. (k. 67) .

Sąd dał pełną wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. M. w których opisał z jakich powodów dwukrotnie podrobił podpis żony M. M. na oświadczeniu dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków i następnie złożył te dokumenty do Urzędu Skarbowego w L. w celu użycia za autentyczne . W tym zakresie wyjaśnienia

oskarżonego A. M. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadka : M. M. (k. 2-3 i k. 68) w zakresie jakim Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka . Z wyjaśnień oskarżonego A. M. wynika wprost iż dopuścił się on zarzucanych mu czynów .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. M. jako jasnym dokładnym , spójnym i logicznym. Z zeznań świadka M. M. wynika od kiedy pozostaje w konflikcie ze swoim mężem A. M. i co jest powodem tego konfliktu . Świadek M. M. stwierdziła iż nie przypomina sobie aby kiedykolwiek upoważniała męża do podpisywania się za nią . Z zeznań świadka M. M. wynika ponadto że nie przypomina sobie aby oskarżony dzwonił do niej w kwestii złożenia tego oświadczenia w Urzędzie Skarbowym w L. w dniu 30 stycznia 2012 r. (k. 2-3 i k. 68) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia . Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 270 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Występek ten ma charakter umyślny. Przedmiotem ochrony jest publiczne zaufanie do dokumentów, a ściślej mówiąc do ich autentyczności i rzetelności, co stanowi podstawowy warunek pewności obrotu prawnego (tak wyrok Sądu Najwyższego z 3 VI 1996 r., II KKN 24/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 5). Przystępstwo określone w art. 270 § 1 k.k., zwane fałszerstwem materialnym dokumentu, może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Przez podrobienie dokumentu rozumie się sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony (tak wyrok Sądu Najwyższego z 27 XI 2000 r., III KKN 233/98, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4). Podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w celu użycia go jako autentycznego. Jest to zatem, w obu tych odmianach, przestępstwo kierunkowe. Sprawca nie musi przy tym zmierzać do natychmiastowego użycia dokumentu, wystarczy że towarzyszy mu zamiar użycia sfałszowanego dokumentu w przyszłości (tak Komentarz do art. 270 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.)

Dla bytu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. zupełnie obojętne jest to, czy osoba, której podpis podrobiono na dokumencie, wiedziała o tym lub wyraziła na to zgodę, czy też nie. Dokument jest bowiem podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony. Podpisanie innej osoby jej nazwiskiem na dokumencie mającym znaczenie prawne, nawet za zgodą tej osoby, stanowi przestępstwo z art. 265 k.k. z 1969 r. (tak wyrok z dnia 25 października 1979 r. II KR 10/79 OSNPG 1980/11 poz. 127 str. 7). Przystępstwo z art. 270 k.k. jest przestępstwem formalnym. Dla bytu tego przestępstwa jest przy tym obojętne, czy ktoś poniósł przez to szkodę, czy też nie (tak wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 1959 r. V K 430/59 Służba MO nr 2 str. 349-350) (tak wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 września 2002 r. V KKN 29/2001Prokuratura i Prawo - dodatek 2003/2 poz. 5) .

Oskarżony A. M. swoim zachowaniem realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 270 § 1 k.k. odnośnie czynów opisanych w pkt 1 i 2 zarzutów aktu oskarżenia . Oskarżony A. M. w dniu 30 stycznia 2012 roku w celu użycia

za autentyczne złożył w Urzędzie Skarbowym w L. przy ul. (...) , woj. (...) oświadczenie dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków , które wcześniej tego dnia sfałszował podrabiając na nim podpis małżonki M. M. . Ponownie w dniu 18 stycznia 2013 roku oskarżony A. M. w celu użycia za autentyczne złożył w Urzędzie Skarbowym w L. przy ul. (...) oświadczenie dotyczące opodatkowania całości dochodów z najmu przez jednego z małżonków , które wcześniej tego dnia sfałszował podrabiając na nim podpis małżonki M. M. . Podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w celu użycia go jako autentycznego. Jest to zatem, w obu tych odmianach, przestępstwo kierunkowe. W powyższej sprawie działanie oskarżonego A. M. miało na celu podrobienie w dniu 30 stycznia 2012 r. i 18 stycznia 2013 r. tych dokumentów poprzez nakreślenie na nich podpisu M. M. , celem użycia tych dokumentów za autentyczny . Fakt ten wynika wprost z wyjaśnień oskarżonego A. M. oraz zeznań świadka M. M. zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Należy wskazać iż oskarżony A. M. przyznał się do popełnienia tych czynów .

Z tych wyżej wskazanych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego A. M. odnośnie popełnienia przez niego czynu opisanego w pkt. I i II zarzutów stanowiących przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu A. M. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego A. M. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony A. M. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest wiarygodność dokumentów

Jak okoliczność łagodzącą mającą wpływ na wymiar kary Sąd uznał fakt iż oskarżony A. M. nie był dotychczas karany (k. 55) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu A. M. : za czyn opisany w pkt. 1 zarzutu stanowiący przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, za czyn opisany w pkt. 2 zarzutu stanowiący przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. karę grzywny 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) . Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzeka wobec oskarżonego A. M. karę łączną biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu A. M. karę łączną grzywny 200 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

Orzeczona wobec oskarżonego A. M. łączna kara grzywny spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego A. M. funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Określając wysokość grzywny Sąd wziął pod uwagę wysokość zarobków oskarżonego .

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowód rzeczowych (k. 29) pod poz. 1 i 2.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 470 zł (czterysta siedemdziesiąt złotych) w tym opłatę w kwocie 400 zł (czterysta złotych).

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.